

*Adriana
Schuurman (1968)
legt in haar
tekeningen en
linosneden op
verfijnde wijze de
eigenheid van
dieren vast.
Het guitige van een
roodborstje, het
dromerige van een
uil. 'Dieren hebben
persoonlijkheden.
Ze moeten je
raken, ze moeten
leven op papier,
anders
heb ik iets niet
goed gedaan.'*

**Geelkoppier Kobus, 2009,
pigment fineliner
en aquarelverf, 30 x 21 cm**

Adriana Schuurman

Treffende eigenheid

Tekst Iris Depassé **Beeld** Adriana Schuurman

Grauwe Gier, 2009,
pigment fineliner
en aquarelverf,
30 x 21 cm

De vonk springt over op de middelbare school, als Adriana Schuurman het boek 'Het brieschend paard' van Rien Poortvliet onder ogen krijgt. Zijn paarden 'kloppen'.

Ze leent het boek ruim een jaar aaneengesloten van de bibliotheek. Door zorgvuldig na te tekenen probeert ze te achterhalen 'hoe hij dat nu deed', maar ook 'hoe dat been nu eigenlijk scharniert'. Ze praat nog steeds vol bewondering over hem: 'Die man had het voor elkaar. Een talentvol schilder, die een handgeschreven boek maakt en illustreert met anekdotes over zijn eigen leven en daarvoor betaald kreeg.'

Rien worden

Adriana werkt met veel toewijding en plezier aan haar tekentalent, in de hoop dat de kunstacademie haar zal verder helpen 'Rien te worden'. Op haar zeventiende gaat ze met haar moeder naar een toelatingsdag voor de Gerrit Rietveld Academie. De deceptie had niet groter kunnen zijn: haar gedetailleerde tekeningen van een mol staan in scherp contrast met de experimentele kunstprojecten van andere studenten. Haar werk past niet op de academie.

Woord en beeld

Adriana zoekt naar andere wegen om toch bezig te blijven met datgene waar ze warm voor loopt: woord en beeld. Ze komt op de lerarenopleiding terecht en wordt opgeleid tot docent in tekenen en Nederlands. Daarna volgt ze aan de Vrije Universiteit de Vergelijkende opleiding Woord en Beeld. Ook hier vindt ze weinig aansluiting met haar tekentalent. Ze besluit dan maar praktisch aan de slag te gaan met beelden en woorden. Ze start haar eigen bedrijf als grafisch vormgever en werkt aan steeds wisselende combinaties van 'vormgeven, verbeelden en verwoorden'.

Terug naar haar eerste liefde

Na jarenlang niet getekend te hebben, komt ze op een dag toevallig terecht bij een roofvogelshow. Ze maakt daar foto's en werkt er één uit in een tekening. Adriana is benieuwd naar de reactie van de eigenaar van de vogel en laat hem de tekening zien. Hij herkent er direct zijn uil in en laat het werk in zijn enthousiasme aan iedereen zien. De organisator van tentoonstellingen in het Aardhuis (waar toevallig ook werk van Rien Poortvliet hangt) ziet de tekening ook en moedigt Adriana aan om meer van dit soort tekeningen te maken. Ze maakt vervolgens een grote serie tekeningen van allerlei vogels. Daardoor realiseert zij zich dat dit is wat ze het liefste doet: 'Mooie dingen maken en daar mensen blij mee maken.' Bij haar eerste expositie verkoopt ze meteen goed, waardoor ze zich gesteund voelt om door te gaan op de ingeslagen weg.

Goed kijken

Adriana maakt 'portretten' van dieren, en de laatste tijd ook van mensen. Zij werkt zelden abstract, haar talent ligt

voornamelijk op het figuratieve vlak. Gebruik makend van uiteenlopende technieken, tekent ze zowel naar het leven als op basis van foto's. Goed kijken, echt 'zien' en dat proberen te 'vangen', dat is de basis van al haar werk.

Proberen de essentie te vangen

In de vertaalslag van een foto naar een tekening richt Adriana zich op wat haar letterlijk aanspreekt in het plaatje: veelal een karakteristieke houding of blik. Dan volgt het omzetten daarvan in grafische elementen. 'Ik versterk wat ik in die foto zie. Daarbij stuur ik het kijken van de toeschouwer. Mijn tekeningen zijn lang zo precies niet als je zou denken, als je kijkt naar de

**Palmgier Dimitri, 2010, pigment fineliner
en aquarelverf, 21 x 30 cm**

**Sneeuwuil uilskuiken, 2008,
aquarelverf, 22 x 22 cm**

randen, dan is er ook een grote losheid. De techniek speelt hierin een grote rol. Ik ben altijd aan het uitvogelen hoe ik dat wat ik zie het beste kan vertalen naar lijnen, krassen, textuur en kleur.'

Geen weg terug

De hier afgebeelde werken komen uit de genoemde serie vogeltekeningen. Adriana gebruikt voor deze tekeningen zeer glad papier, een fineliner met een hele dunne punt (van 0,03 tot 0,5 mm) en aquarelverf. Het is een bijzonder lastig medium, omdat je gemaakte fouten niet kunt herstellen. Dat geldt ook voor lino'sneden. Je kunt niet terug: wat weggesneden is, is weg. Waarbij lino's ook nog een extra moeilijkheid hebben, omdat je dub-

bel gespiegeld moet werken: links is rechts en wit is zwart.

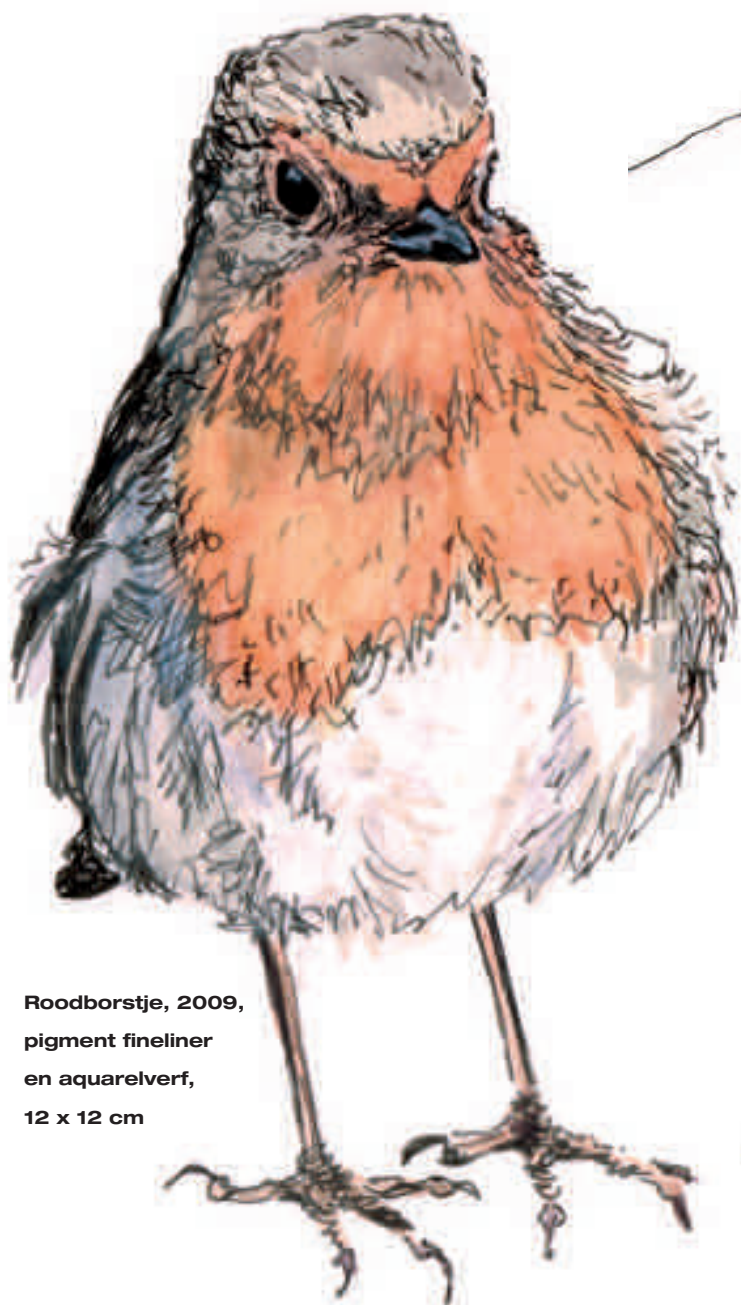
Dapper zijn

'Het dwingt me om goed te kijken, continu te vergelijken en om een beetje dapper te zijn in wat ik doe, omdat dat nodig is.' Het start eigenlijk altijd bij een zwart-wit lijnenspel en eigen handschrift dat krachtig, helder, genadeloos en onbesuisd is. 'Er is vrijwel altijd een moment dat het met me aan de haal gaat, dat ik achter mijn eigen pen aan hol. Ik vraag me dan wel eens af waar ik mee bezig ben, maar als ik onder mijn handen het wondertje zie gebeuren, dat er iets tot leven komt... dan geniet ik daar met volle teugen van. Dat maakt alles goed.'

www.adrianaschuurman.nl

Musje, 2009,
pigment fineliner
en aquarelverf,
12 x 12 cm

Roodborstje, 2009,
pigment fineliner
en aquarelverf,
12 x 12 cm

Grand Old Lady
(Grauwe gier), 2008,
pigment fineliner
21 x 30 cm